

Divi Thomae Aqvinatis Doctoris Angelici Opera Omnia

Summa diligentia ad exemplar Romanæ Impreßionis restituta

Complectens Tertiam Partem Summæ Theologiæ. Cum Commentariis
Reuerendiss. D. Thomæ de Vio Caietani Cardinalis S. Sixti, Et Opvscvlis
Eivsdem In tres Tomos distinctis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Venetiis, 1593

4. Vtrum fuisset conueniens, quòd assumpsisset humanam naturam
feparatam à singularibus.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72797](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72797)

Super Questionis quarta Articulum tertium.

Tertius tertij articuli directe querit de homine, ut distinguitur contra naturam humanam.

In corpore articuli duo fiunt: primo respondetur quaestio negatiue, secundo excluditur error contrarius. Conclusio responsiua est, Non est proprie dictum, quod filius Dei assumpsit hominem.

ARTICVLVS III.

Utrum persona diuina assumpserit hominem.

AD TERTIVM sic proceditur. Videtur quod persona diuina assumpserit hominem. Dicitur enim in Plalm. 64. Beatus, quem elegisti & assumpsisti, quod glossa exponit de Christo. Et Augustinus dicit in lib. 7 de Agone Christiano, quod filius Dei hominem assumpsit, & in illo humana perpeffus est.

2 Præter. Hoc nomen, homo, significat naturam humanam: sed filius Dei assumpsit humanam naturam, ergo assumpsit hominem.

3 Præter. Filius Dei est homo: sed non est homo, quem non assumpsit: quia sic esset paritate Petrus, uel quilibet alius homo, ergo est homo, quem assumpsit.

SED CONTRA est auctoritas Felicis Papæ & martyris, quæ introducit in Ephesina synodo. Credimus in dominum nostrum Iesum Christum de uirgine Maria natum: quia ipse est Dei sempiternus filius & uerbū, & non homo a Deo assumptus, ut alter sit præter ipsum.

RESPON. Dicendum, quod sicut supra dictum est, illud quod assumitur, non est terminus assumptionis, sed assumptioni præintelligitur. Dicitur est autem, quod indiuiduum, in quo assumitur humana natura, non est aliud quam diuina persona, quæ est terminus assumptionis. Hoc autem nomen homo, significat humanam naturam, prout nata est in supposito esse: quia, ut dicit Damascus, sicut hoc nomen Deus significat eum, qui habet diuinam naturam, ita hoc nomen homo significat eum, qui habet naturam humanam: & ideo non est proprie dictum, quod filius Dei as-

sumptum, ideo in litera dicitur, quod sicut non potest dici suppositum assumptum, ita non potest dici homo assumptus.

In responsione ad tertium, cum legis nouit, quod filius Dei est homo, cuius naturam assumpsit, caue ne fallaris, puta, quasi

sumpsit hominem, supponendo (sicut rei ueritas se habet) quod in Christo sit tantum unum suppositum, & una hypostasis: sed secundum illos, qui ponunt in Christo duas hypostasies, uel duo supposita, conuenienter & proprie dici possit; quod filius Dei hominem assumpsisset. Unde & prima opinio quæ ponitur in sexta distinctio, tertij lib. Sententiarum, concedit hominem esse assumptum: sed illa opinio erronea est, ut supra dictum est.

AD PRIMUM ergo dicendum, quod huiusmodi locutiones non sunt extendendæ tanquam propria: sed pie sunt exponendæ ubique quæ a sacris doctoribus ponuntur: ut dicamus hominem assumptum, quia eius natura est assumpta, & quia assumptio terminata est ad hoc, ut filius Dei sit homo.

AD SECUNDUM dicendum, quod hoc nomen, homo, significat naturam humanam in concreto, prout scilicet est in aliquo supposito: & ideo sicut non possumus dicere, quod suppositum sit assumptum, ita non possumus dicere, quod homo sit assumptus.

AD TERTIVM dicendum, quod filius Dei non est homo, quem assumpsit, sed cuius naturam assumpsit.

ARTICVLVS IIII.

Utrum filius Dei debuerit assumere humanam naturam abstractam ab omnibus indiuidis.

AD QUARTVM sic proceditur. Vt quod filius Dei debuerit assumere humanam naturam abstractam ab omnibus indiuidis. Assumptio enim humanæ naturæ facta est ad communem omnium hominum salutem: unde dicitur ad Timotheum 4. de Christo, quod est saluator omnium hominum.

Ubi statim occurrit dubium de ueritate illius propositionis, est contra rationem formæ communis, ut sit in persona. Et ratio dubij est: quia si humanitas esset subsistens (ut Platonicè dicitur finxisse) non esset excellentior aliis subsistentis separatis, quales sunt angeli: sed non est contra rationem angelicæ naturæ esse in persona, immo de facto natura angelica est personata; ergo non esset contra rationem humanitatis separatae personari.

3. dist. 6. q. 1. art. 2. & dist. 7. lib. 2. & opusc. 1. ca. 21. & opusc. 3. cap. 31. & 32. & 33. & Phil. 2. Gl. ordin. & interlinea. Cap. 11. an. med. tom. 3.

Ex Ephesina synodo refer ut in Chalcedonensi actione dum Niceana synodi si des legitur.

Art. preced.

Q. 3. art. 2. & 3.

Lib. 3. c. 4. in princ. & c. 11. circa finem.

D. 7. m.

D. 11. a.

Vt patet Arith. 1. rex. 6.

Art. p.

Art. p.

Lib. 6. c. 11. p. 10.

Sup. q. 2. ad 2. q. 2. ad 2. q. 2. ad 2. q. 2. ad 2.

personari. Amplius aliud est iudicium de natura communi in exemplari participatione, singulari tamen in essendo (qualis esset: humanitas per se) & aliud est iudicium de natura communi in essendo, qualis intelligitur natura humana, ut est universalis in predicando de omnibus hominibus, qualis non est

se: contra rationem enim nature communis in essendo est individuatione: non autem nature communis in participatione exemplari: humanitas autem per se non ponitur communis in essendo. Et confirmatur: quia humanitas subsistens procul lubio esset res singularis in essendo: alioquin non subsisteret, sicut nec deitas subsisteret, nisi esset res singularis.

¶ Ad hoc dicitur, quod quia ratio ista non affertur ad monstrandam impossibilitatem assumptionis, sed incongruentiam, ideo propositiones eius in legendis sunt in plano sensu: quo servata univocatione terminorum, scilicet per persona hominis, & per individuum hominis, monstratur aperte incongruentiam humanitatis separatae ad assumptionem. Est igitur sensus illius propositionis, contra rationem nature communis est quod sit in persona, scilicet humana, ut sunt persone humanae, quas scimus. Et hoc manifestat, quia in persona individuat, relinquitur pro per se noto, quod contra rationem talis humanitas est individuari, quod est verum univoco loquendo de individuatione, ut natura apud nos individuat, ut hac namque propositione & ratione optime inferatur, quod humanitas per se incongrua est assumptioni: natura enim repugnans personis & individuis suae speciei, non congrua est ad hoc, quod trahatur ad alienam personam. Et per hoc patet responsio ad duo ultima.

¶ Ad primum autem dicitur, quod si humanitas esset separata, sequeretur & quod non esset persona: quia ponitur quod sit tantum humanitas: equitas enim, ut dicitur Avic. est tantum equitas, & ideo propositio literae est absolute vera, quod contra rationem nature communis esset personae: non sic autem est de naturis angelicis, quae non ponuntur tantum ipsae, sed ponuntur habentes naturas suas, & sequeretur, quod haberet personam, pro quanto per se separatim subsisteret naturaliter: nec mirum, quia antecedens implicat impossibilia. Secunda ratio est: quia natura communi non possunt attribui, nisi operationes communes, & universales, secundum quas homo non meretur nec demereur, assumptio autem facta est ad hoc, ut ille homo mereretur nobis.

¶ Sed occurrunt hic dubitationes duae. Altera est: quia aut in prima parte propositionis Maioris est sermo de operatione communi & universaliter ex parte subiecti, & hoc non, quia hoc est contra hypothesein, qua ponimus naturam communem per se existere, ac per hoc esse singulare quoddam in essendo, & consequenter operatio sua ex parte subiecti esset singularis: aut ex parte termini sent effectus. puta quia extendit se ad omnes homines. Et sic ratio est ad oppositum: quia Christus meretur nobis ut causa universalis, ut infra patebit: ac per hoc congruebat eius merito natura humana operans communiter & universaliter. Altera est: quia secunda pars dictae propositionis est falsa, quoniam homo meretur si est in gratia, secundum omnes suas operationes, siue sint communes, siue propriae:

minum, maxime fidelium: sed natura prout est in individuis, recedit a sua communitate. ergo filius Dei debuit humanam naturam assumere, prout est ab omnibus individuis abstracta.

¶ 2 Præ. In omnibus id, quod est nobilissimum, est Deo attribuendum: sed in vnoquoque genere illud, quod est per se, potissimum est. ergo filius Dei debuit assumere hominem per se, qui quidem secundum Platonicos* est humana natura ab individuis separata. Hanc igitur debuit filius Dei assumere.

¶ 3 Præ. Humana natura non est assumpta filio Dei, prout significatur in concreto per hoc nomen homo, ut dictum est. * sic autem significatur, prout est in singularibus, ut ex dictis patet. Ergo filius Dei assumpsit naturam humanam, prout est ab individuis separata.

SED CONTRA est, quod dicitur Dama, * in 3. lib. Deus verbum incarnatum non eam, quae nuda contemplatione consideratur, naturam assumpsit, non in incarnatione hoc, sed deceptio & fictio incarnationis esset: sed humana natura, prout est ab individuis separata vel abstracta, in nuda contemplatione cogitatur: quia

A quoniam siue comedit, siue bibat, siue generet, siue dormiat, omnia in gloriam Dei facit, iuxta Apostolicum præceptum.

¶ Ad primam dubitationem dicitur, quod sermo est de operatione communi & universaliter ex parte subiecti, quia scilicet non haberet operationes, nisi quae consequuntur naturam communem omnibus hominibus. Tales enim operationes dicuntur communes & universales ex parte subiecti: quia sequuntur naturam secundum se, non ut in hoc aut illo: natura autem secundum se communis & universalis dicitur. Natura autem congrua assumptioni debet sic se habere, ut operationes personales, & non solum naturales congrue sibi attribuantur.

¶ Ad secundam dicitur, quod operationem aliquam esse meritariam, contingit dupliciter, scilicet ex suo genere vel ex parte operantis tantum. Operationes enim naturales ex suo genere, non sunt meritariae: & ideo dicitur, quod naturalibus non meremur, nec demeremur: possunt tamen esse meritariae ex parte operantis, in Deum obiectum supernaturalis beatitudinis illas referentis. Operationes autem liberae ac moraliter bonae ex suo genere sunt meritariae: quoniam ex suo genere habiles sunt, ut charitate informantur. In litera ergo est sermo de meritariis ex suo genere, ita quod ratio literae consistit in hoc. Natura humana illo modo essendi est incongrua assumptioni: quo non est nata, ut conveniant sibi operationes meritariae ex suo genere: quia assumptio ad hoc tendit, ut mediante natura assumpta, filius Dei mereatur nobis: sed natura communi non attribuantur nisi operationes communes, &c. ergo. Tertia ratio expositione non eget.

¶ In secundo autem sensu tractatur questio secundum esse in duplici intellectu, primo divino: deinde humano. Et quidem, quod natura humana, secundum quod est in intellectu divino, non potuit assumi, probat dupliciter: primo, quia natura humana sic nihil aliud est, quam natura divina: secundo, quia natura humana ab aeterno esset in filio Dei per hunc modum. Vbi nota pro prima rationis evidentia, quod esse obiectuum rerum respectu intellectus divini non est esse diminutum, ut Sco. in 37. dist. 1. tenent, somniant, nec esse esse latuum rationis, quasi quoddam respectuum esse acquirant ex hoc, quod obiectum divini intellectus: quoniam Deus secundum veram philosophiam & altissimam theologiam nihil intelligit extra se, non quod aliquid illum lateat, sed quia intuendo seipsum tantum, intueatur omnia, quoniam omnia & cognoscibilia, & cognita a Deo sunt ipse Deus, iuxta illud Ioan. 1. Quod factum est in ipso vita erat. Quia ergo humanitas in intellectu divino nihil aliud est, quam deitas secundum id, quo humanitatem continet: ideo optime ratio literae concludit, quod assumere humanitatem, ut est in intellectu divino, esset assumere naturam divinam, quae non est assumptibilis. Et quia deitas est in filio ab aeterno, sequitur, quod natura humana per hunc modum essendi est in filio Dei ab aeterno, & non ex tempore coniuncta: ut secunda ratio subiunxit. Potest tamen aliter induci haec secunda ratio per se seorsum, ut sit sensus, quod quicquid sit illud esse obiectum humanitatis in intellectu divino, humanitas per hunc modum, scilicet secundum quod est obiectum intellectus

Loco nunc citato.

Lib. 7. sec. 2. 6. & 27 tom. 3.

D suo genere habiles sunt, ut charitate informantur. In litera ergo est sermo de meritariis ex suo genere, ita quod ratio literae consistit in hoc. Natura humana illo modo essendi est incongrua assumptioni: quo non est nata, ut conveniant sibi operationes meritariae ex suo genere: quia assumptio ad hoc tendit, ut mediante natura assumpta, filius Dei mereatur nobis: sed natura communi non attribuantur nisi operationes communes, &c. ergo. Tertia ratio expositione non eget.

¶ In secundo autem sensu tractatur questio secundum esse in duplici intellectu, primo divino: deinde humano. Et quidem, quod natura humana, secundum quod est in intellectu divino, non potuit assumi, probat dupliciter: primo, quia natura humana sic nihil aliud est, quam natura divina: secundo, quia natura humana ab aeterno esset in filio Dei per hunc modum. Vbi nota pro prima rationis evidentia, quod esse obiectuum rerum respectu intellectus divini non est esse diminutum, ut Sco. in 37. dist. 1. tenent, somniant, nec esse esse latuum rationis, quasi quoddam respectuum esse acquirant ex hoc, quod obiectum divini intellectus: quoniam Deus secundum veram philosophiam & altissimam theologiam nihil intelligit extra se, non quod aliquid illum lateat, sed quia intuendo seipsum tantum, intueatur omnia, quoniam omnia & cognoscibilia, & cognita a Deo sunt ipse Deus, iuxta illud Ioan. 1. Quod factum est in ipso vita erat. Quia ergo humanitas in intellectu divino nihil aliud est, quam deitas secundum id, quo humanitatem continet: ideo optime ratio literae concludit, quod assumere humanitatem, ut est in intellectu divino, esset assumere naturam divinam, quae non est assumptibilis. Et quia deitas est in filio ab aeterno, sequitur, quod natura humana per hunc modum essendi est in filio Dei ab aeterno, & non ex tempore coniuncta: ut secunda ratio subiunxit. Potest tamen aliter induci haec secunda ratio per se seorsum, ut sit sensus, quod quicquid sit illud esse obiectum humanitatis in intellectu divino, humanitas per hunc modum, scilicet secundum quod est obiectum intellectus

D. 70.

D. 114.

Ve patet ex Arist. Met. 1. 2. 6. & 25.

Art. preced.

Art. preced.

Lib. 1. orth. 6. 11. circa 7. 160

cap. 22 ad 23 ad 24 ad 25 ad 26 ad 27 ad 28 ad 29 ad 30 ad 31 ad 32 ad 33 ad 34 ad 35 ad 36 ad 37 ad 38 ad 39 ad 40 ad 41 ad 42 ad 43 ad 44 ad 45 ad 46 ad 47 ad 48 ad 49 ad 50 ad 51 ad 52 ad 53 ad 54 ad 55 ad 56 ad 57 ad 58 ad 59 ad 60 ad 61 ad 62 ad 63 ad 64 ad 65 ad 66 ad 67 ad 68 ad 69 ad 70 ad 71 ad 72 ad 73 ad 74 ad 75 ad 76 ad 77 ad 78 ad 79 ad 80 ad 81 ad 82 ad 83 ad 84 ad 85 ad 86 ad 87 ad 88 ad 89 ad 90 ad 91 ad 92 ad 93 ad 94 ad 95 ad 96 ad 97 ad 98 ad 99 ad 100

intellectus diuini, ab aeterno est in filio Dei, virote qui est ipse intellectus diuinus, non ergo erat opus, ut assumeret humanitatem sic: nullus enim assuit aliquid illo modo quo habebat, & hic sensus in responsione ad secundam explicatur. Quod autem natura humana, secundum quod est in intellectu humano, non debeat

operationes communes & vniuersales: secundum quas homo non meretur, nec demeretur. Cum tamen illa assumptio ad hoc facta sit, ut filius Dei natura assumpta nobis inereretur.

Tertio: quia natura sic existens non est sensibilis, sed intelligibilis: filius autem Dei assumpsit humanam naturam, ut hominibus in ea visibilis appareret, secundum illud Baruch 3. Post haec in terris uisus est, & cum hominibus conuersatus est. Similiter etiam non potuit assumi humana natura a filio Dei, secundum quod est in intellectu diuino: quia sic nihil aliud est, quam natura diuina, & per hunc modum ab aeterno esset in filio Dei humana natura. Similiter non conuenit dicere, quod filius Dei assumpsit humanam naturam, prout est in intellectu humano: quia hoc nihil aliud esset, quam quod intelligeretur assumere naturam humanam. Et sic si non assumeret eam in rerum natura, esset intellectus falsus. Nec esset aliud ista natura humana assumptio, quam fictio quaedam incarnationis, ut Damasc. dicit.

Ad primum ergo dicendum, quod filius Dei incarnatus est communis omnium saluator, non communitate generis uel speciei, quae attribuitur naturae ab indiuiduis separatae: sed communitate causae, prout filius Dei incarnatus, est uniuersalis causa salutis humanae.

Ad secundum dicendum, quod per se homo non inuenitur in rerum natura, ita quod sit praeter singularia ut Platonicus posuerunt. Quamuis quidam dicant, quod Plato

operaciones communes & vniuersales: secundum quas homo non meretur, nec demeretur. Cum tamen illa assumptio ad hoc facta sit, ut filius Dei natura assumpta nobis inereretur. Tertio: quia natura sic existens non est sensibilis, sed intelligibilis: filius autem Dei assumpsit humanam naturam, ut hominibus in ea visibilis appareret, secundum illud Baruch 3. Post haec in terris uisus est, & cum hominibus conuersatus est. Similiter etiam non potuit assumi humana natura a filio Dei, secundum quod est in intellectu diuino: quia sic nihil aliud est, quam natura diuina, & per hunc modum ab aeterno esset in filio Dei humana natura. Similiter non conuenit dicere, quod filius Dei assumpsit humanam naturam, prout est in intellectu humano: quia hoc nihil aliud esset, quam quod intelligeretur assumere naturam humanam. Et sic si non assumeret eam in rerum natura, esset intellectus falsus. Nec esset aliud ista natura humana assumptio, quam fictio quaedam incarnationis, ut Damasc. dicit.

Ad primum ergo dicendum, quod filius Dei incarnatus est communis omnium saluator, non communitate generis uel speciei, quae attribuitur naturae ab indiuiduis separatae: sed communitate causae, prout filius Dei incarnatus, est uniuersalis causa salutis humanae.

Ad secundum dicendum, quod per se homo non inuenitur in rerum natura, ita quod sit praeter singularia ut Platonicus posuerunt. Quamuis quidam dicant, quod Plato

operaciones communes & vniuersales: secundum quas homo non meretur, nec demeretur. Cum tamen illa assumptio ad hoc facta sit, ut filius Dei natura assumpta nobis inereretur. Tertio: quia natura sic existens non est sensibilis, sed intelligibilis: filius autem Dei assumpsit humanam naturam, ut hominibus in ea visibilis appareret, secundum illud Baruch 3. Post haec in terris uisus est, & cum hominibus conuersatus est. Similiter etiam non potuit assumi humana natura a filio Dei, secundum quod est in intellectu diuino: quia sic nihil aliud est, quam natura diuina, & per hunc modum ab aeterno esset in filio Dei humana natura. Similiter non conuenit dicere, quod filius Dei assumpsit humanam naturam, prout est in intellectu humano: quia hoc nihil aliud esset, quam quod intelligeretur assumere naturam humanam. Et sic si non assumeret eam in rerum natura, esset intellectus falsus. Nec esset aliud ista natura humana assumptio, quam fictio quaedam incarnationis, ut Damasc. dicit.

Ad primum ergo dicendum, quod filius Dei incarnatus est communis omnium saluator, non communitate generis uel speciei, quae attribuitur naturae ab indiuiduis separatae: sed communitate causae, prout filius Dei incarnatus, est uniuersalis causa salutis humanae.

Ad secundum dicendum, quod per se homo non inuenitur in rerum natura, ita quod sit praeter singularia ut Platonicus posuerunt. Quamuis quidam dicant, quod Plato

operaciones communes & vniuersales: secundum quas homo non meretur, nec demeretur. Cum tamen illa assumptio ad hoc facta sit, ut filius Dei natura assumpta nobis inereretur. Tertio: quia natura sic existens non est sensibilis, sed intelligibilis: filius autem Dei assumpsit humanam naturam, ut hominibus in ea visibilis appareret, secundum illud Baruch 3. Post haec in terris uisus est, & cum hominibus conuersatus est. Similiter etiam non potuit assumi humana natura a filio Dei, secundum quod est in intellectu diuino: quia sic nihil aliud est, quam natura diuina, & per hunc modum ab aeterno esset in filio Dei humana natura. Similiter non conuenit dicere, quod filius Dei assumpsit humanam naturam, prout est in intellectu humano: quia hoc nihil aliud esset, quam quod intelligeretur assumere naturam humanam. Et sic si non assumeret eam in rerum natura, esset intellectus falsus. Nec esset aliud ista natura humana assumptio, quam fictio quaedam incarnationis, ut Damasc. dicit.

Ad primum ergo dicendum, quod filius Dei incarnatus est communis omnium saluator, non communitate generis uel speciei, quae attribuitur naturae ab indiuiduis separatae: sed communitate causae, prout filius Dei incarnatus, est uniuersalis causa salutis humanae.

Ad secundum dicendum, quod per se homo non inuenitur in rerum natura, ita quod sit praeter singularia ut Platonicus posuerunt. Quamuis quidam dicant, quod Plato

Autem, aut Caesar occisus aut Sortes Rex) ideo optime deducitur in litera, quod non assumeret humanitatem in rerum natura, & quod esset intellectus falsus: quia ab eo, quod res est, uel non est, intellectus dicitur uerus uel falsus. Et quod esset fictio incarnationis, non incarnatio ipsa uel clare iam patet: sicut fictio comestionis panis est, comedere panem in imaginatione tantum.

non intellexit hominem separatum esse, nisi in intellectu diuino. Et sic non oportuit, quod assumeretur a uerbo, cum ab aeterno sibi affuerit.

Ad tertium dicendum, quod quamuis natura humana non sit assumpta in concreto, ut suppositum praesintelligatur assumptioni: sic tamen assumpta est, in indiuiduo, quia assumpta est, ut sit in indiuiduo.

ARTICULUS V. Vtrum filius Dei naturam humanam assumere debeat in omnibus indiuiduis.

Ad quintum sic proceditur. Videtur quod filius Dei humanam naturam assumere debeat in omnibus indiuiduis. Illud enim, quod prius & per se assumptum est, est natura humana: sed quod conuenit per se alicui naturae, conuenit in eadem natura existentibus. ergo conueniens fuit ut natura humana assumeretur a Dei uerbo in omnibus suis suppositis.

¶ 2. Praeter. Incarnatio diuina processit ex diuina charitate, unde dicitur Ioan. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret: sed charitas facit ut aliquis se communicet amicis, quantum est possibile. Possibile autem fuit filio Dei, ut plures naturas hominum assumeret (ut supra dictum est) & eadem ratione omnes. ergo conueniens fuit, quod filius Dei assumeret naturam humanam in omnibus suis suppositis.

¶ 3. Praet. Sapienter operator perficit opus suum breuiori uia, quae potest: sed breuiori uia fuisse, si

¶ 2. Praeter. Incarnatio diuina processit ex diuina charitate, unde dicitur Ioan. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret: sed charitas facit ut aliquis se communicet amicis, quantum est possibile. Possibile autem fuit filio Dei, ut plures naturas hominum assumeret (ut supra dictum est) & eadem ratione omnes. ergo conueniens fuit, quod filius Dei assumeret naturam humanam in omnibus suis suppositis.

¶ 3. Praet. Sapienter operator perficit opus suum breuiori uia, quae potest: sed breuiori uia fuisse, si

¶ 2. Praeter. Incarnatio diuina processit ex diuina charitate, unde dicitur Ioan. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret: sed charitas facit ut aliquis se communicet amicis, quantum est possibile. Possibile autem fuit filio Dei, ut plures naturas hominum assumeret (ut supra dictum est) & eadem ratione omnes. ergo conueniens fuit, quod filius Dei assumeret naturam humanam in omnibus suis suppositis.

¶ 3. Praet. Sapienter operator perficit opus suum breuiori uia, quae potest: sed breuiori uia fuisse, si

¶ 2. Praeter. Incarnatio diuina processit ex diuina charitate, unde dicitur Ioan. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret: sed charitas facit ut aliquis se communicet amicis, quantum est possibile. Possibile autem fuit filio Dei, ut plures naturas hominum assumeret (ut supra dictum est) & eadem ratione omnes. ergo conueniens fuit, quod filius Dei assumeret naturam humanam in omnibus suis suppositis.

¶ 3. Praet. Sapienter operator perficit opus suum breuiori uia, quae potest: sed breuiori uia fuisse, si

¶ 2. Praeter. Incarnatio diuina processit ex diuina charitate, unde dicitur Ioan. 3. Sic Deus dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret: sed charitas facit ut aliquis se communicet amicis, quantum est possibile. Possibile autem fuit filio Dei, ut plures naturas hominum assumeret (ut supra dictum est) & eadem ratione omnes. ergo conueniens fuit, quod filius Dei assumeret naturam humanam in omnibus suis suppositis.

¶ 3. Praet. Sapienter operator perficit opus suum breuiori uia, quae potest: sed breuiori uia fuisse, si

Li. 3. cap. 11. circa princ.

apud Arist. li. 1. Metaph. tex. 6. & 25.

Li. 3. cap. 11. circa princ.

Sup. q. 1. art. 3. huiusmodi. quod.

Q. 3. art. 5.